

man er overbevist om, at disse Konverteringer finde Sted alligevel; thi at Konverteringen skulde fremfalde ved den Smule Stempelbegunstigelse, kan ikke antages; det er kun en Undtagelse. Smidlertid har Mindretallet indflettet en Bemærkning om, at hvis Flertallet havde været villigt til at indskrænke Lovens Forlængelse til endnu een Termin, vilde man have bragt det Offer for gjenfaldigt Samarbejde og sluttet sig dertil; men det har Flertallet ikke gjort, og derfor kan Mindretallet ikke tiltræde Lovforslaget og maa tilraade at stemme imod det.

Finantsministeren (Estrup): Det ærede Thing fjender fra tidligere Forhandling mit Standpunkt til det foreliggende Lovforslag. Det er altsaa selvsølgelig, at jeg maa anbefale Andringen, nemlig den, at den eventuelle Lovs Virketid indskrænkes til det Halve; men at jeg ikke kan anbefale Loven i sin Helhed, det maa det høie Thing ogsaa vide. Den ærede Ordfører anfører som Hovedgrund til at forlænge Loven af 1ste April 1887 det, at den endnu ikke var kommen Alle til Gode, som man egentlig havde tænkt vilde nyde Godt deraf; men det forekommer mig rigtigt, at det Argument kunde ligesaa godt bruges om eet Aar, om to Aar og saa fremdeles. Hvis i det Hele taget denne Undtagelseslov skulde vedblive at gjælde, indtil alle de, som kunde nyde Godt deraf, havde benyttet den, saa tror jeg, at vi ligesaa godt kunde opgave at bevare den midlertidige Karakter deri. Nei, Spørgsmaalet er det, om Loven af 1ste April 1887, naar den ophører den 1ste Juli d. A., har givet tilstrækkelig Afgang til at benyttes af dem, som man i sin Tid har havt for Die, og det formener jeg har været Tilfældet. Det vil erindres, at man under Forhandlingerne gav Loven en Virketid af een Termin mere, og hvorfor? For at endog de, der kun kunde opsigte deres Prioritet med et Aars Varsel, kunde være med. Jeg tvivler om, at der overhovedet her i Landet er Opsigelsesfrist længere end et helt Aar, det er da i alt Fald saa store Undtagelser, at man ikke behøver at tage Hensyn dertil. Naar Loven altsaa ikke har været benyttet af Alle dem, som kunde have benyttet den, saa mener den ærede Ordfører, at det væsentligst skyldes det, at Bedkommende for silde ere komne til Rundsab om Lovens Bestemmelser. Men der maa jeg ganske bestemt sige, at det virkelig ikke er Lovgivningsmagtens Skyld, og vil man spørge om, hvem der egentlig bærer Ansvaret for, at den ikke er kommen til Bedkommendes Rundsab, saa tror jeg, at jeg ikke er i Stand til at paavise Noget,

som har noget juridisk Ansvar i saa Henseende. Men det forekommer mig at ligge overmaade nær, at Pressen og særlig den Del af Pressen, som staar i nærmere Forbindelse med dem, som særlig have interesseret sig for denne Lovs Gjennemførelse, kunde have sørget for, at det var kommet til Folks Rundsab. Det var jo ingenlunde saa, at man enedes i Kjøb om denne Lov i den Tanke, at alle Konverteringer af gammel Gjæld skulde kunne ske med de Fordele, som denne Lov tilsigtede. Saadanne Konverteringer kunne selvsølgelig finde Sted vedblivende, saa længe som Laanevillifaarene ere saa billige her i Landet, billigere, end de tidligere have været, saa længe vil selvsølgelig denne Ombytning af dyrere Laan med billigere Laan kunne finde Sted. Meningen med at gaa ind paa Loven, var i alt Fald for Nøgles Bedkommende den særlige, at man igjennem denne Lov vilde tilsthynde Folk til at benytte de gode Konjunkturer, medens de endnu vare til Stede. Men det forekommer mig rigtigt, at naar man begynder paa at forlænge saadanne Tilskyndelseslove, tabe de ganske deres Virkning; saa frembringer man netop den Formening hos Folk: Na ja, komme vi ikke med i Dag, kunne vi altid komme med i Morgen. — Hvad Forlængelsens finansielle Betydning angaar, er det lige saa umuligt for mig som for noget Medlem i dette Thing, at udtrykke den i Tal. Men saa meget er jo ganske sikkert, at Statskassen har havt en jævn regelmæssig aarlig Indtægt af Prioritetsombytninger, og at Undtagelseslove berøve Statskassen ikke blot en Merindtægt igjennem de ved Statslaans Konvertering frembragte Forhold, men ogsaa den regulære Indtægt, som den hidtil har havt af de regelmæssige Ombytninger af Prioriteter; den taber Statskassen ganske; men hvor stort et Beløb det udgjør, er Ingen, saa vidt mig bekendt, i Stand til at sige. Sikkert er det jo imidlertid, at i samme Forhold som de extraordinære Prioritetsombytninger tage til, i samme Forhold bliver det Offer, som Statskassen kan lide ved Efterløjerne, større og større. Jeg tillægger ikke det finansielle Moment en saa overvættede Betydning, at jeg vilde udtale, at det var umuligt for mig at gaa ind paa en saadan Forlængelse, saafremt det stærkt ønskedes af begge Rigsdagens Afdelinger, men jeg skal slutte med at gjentage den Sætning, hvormed jeg begyndte: Jeg kan ikke anbefale Lovforslaget.

Schiøtz: Det er kun et Par ganske korte Bemærkninger, jeg skal tillade mig i Anledning af denne Sag. Den ærede Ord-